

1

Dicht opeen glijden de auto's als een modderstroom tussen de betonnen woonblokken door. Vanochtend heb ik Créteil achter me gelaten en nu zit ik in een boze droom waarin je zonder overgang van de ene plek op de andere belandt. Als een hulpeloze toeschouwer aanschouw ik hoe de stad van mijn kindertijd dikke druppels wanorde en vervuiling uitzweet. Voorbijgangers glippen tussen de files door; het druipt, het gromt en het kruipt tegen de betonnen gevels op. Alles is vuil, zelfs achter de stadsmuren. De airco van mijn auto werkt niet en ik raak bevangen door de hitte. Om niet te bezwijken draai ik met moeite het raam open. Voordat ik het politiebureau van Annemasse bereik, werk ik achter het stuur mijn uitlopende mascara bij en maak mijn in mijn nek klevende haar in orde. Uiterlijk is heel belangrijk, vooral als je een goede eerste indruk wilt maken.

Eindelijk kan ik me losmaken uit de file en een alternatieve route nemen, en daar verschijnt een vrouw op het terras van haar huis. Ze is rood als een kreeft en ligt roerloos op haar ligstoel; met tussenpozen wordt ze door haar automatische sproei-installatie nat gespetterd. Haar onduidelijk gekleurde SUV onttrekt haar nog net niet aan het zicht. Ik rem af zodat ik haar beter kan observeren, vanuit een door een ongezonde onderzoeksdrang ingegeven verlangen om haar te beoordelen. Maar laten we eerlijk zijn. Wat zou deze vreemdelinge van mijn zelfingenomen smerisgedrag vinden? We zijn allemaal andermans sloofje, maar ik kan de gedachte niet onderdrukken dat sommigen dat meer zijn dan anderen – en heel vaak meer dan ik.

Ik ben bijna bij het gloednieuwe, pas opgeleverde politiebureau.

In mijn herinnering was deze stad enorm groot. Waarom lijken de plekken uit je kindertijd met de tijd gekrompen? Zelfs de bergen lijken te dichtbij en ze benauwen me. De fabrieken aan de voet ervan braken dikke gaswolken uit en de nevel blijft hangen in de snikhete vallei, die in de brandende zon ligt te blakeren.

Vanwege een rommelige wegomlegging moet ik uitwijken naar de naastliggende baan. Het licht springt op rood, ik stop dwars over twee rijstroken, er wordt naar me getoeterd. Mijn hand spant zich om de versnellingspook. Ik weerhoud mezelf ervan om de auto in zijn achteruit te zetten en de ouwe brik te rammen van de idioot die net op drie centimeter van mijn bumper remde. Glimmend van het zweet en overdreven geïrriteerd zit hij achter het stuur te gebaren. Uiteindelijk pas ik ervoor om mee te gaan in zijn gedrag; straks stapt hij nog uit en krijg ik zijn stank en zijn nutteloze scheldpartijen over me heen. Via de achteruitkijkspiegel werp ik hem een donkere blik toe en laat deze zinloze twist achter me.

Links van me zie ik een mooi huis dat als een programmeerfout afsteekt tegen het grijze beton. Er liggen kleurige fietsen tegen bloembakken aan. Een ervan, met zijwieltjes en vlinders op het stuur gemonteerd, rust tegen een afdakje waaronder hout ligt opgestapeld. Verderop staat een barbecue te knapperen. De wind draait en de rook dringt mijn auto binnen.

Snel draai ik het raampje omhoog maar het is al te laat. Mijn hartslag versnelt en er breekt een dam in mijn hoofd. Een stortvloed aan herinneringen breekt los: het feest, de muziek in de verte, de vlammen, het roet in mijn longen, de versplinterende ruiten en het inferno dat mijn onbeduidende meisjesleven verscheurt. Je kunt niet gelukkig leven zonder te vergeten. Dat is iets wat zeker is. Sommige dingen vergeet je, maar niet dat. Want het vervult je hele wezen, het vernietigt alles wat ervoor was en vergiftigt alles wat erna komt.

Kutstoplicht. Ik kan het niet negeren, ik zit vast in de rij auto's. Ik concentreer me op de flatgebouwen in de verte, die vol schietsleuven zitten. Het landschap trilt in de hitte. Er gaan tien seconden voorbij.

Het is sterker dan ik, ik draai mijn hoofd en begin het gruwelijk perfecte tafereeltje uitvoerig te bekijken. De tafel is gedekt voor het avondeten, zoals in tekenfilms, met veel kleuren die ik haat. In de glazen herken ik van die plastic ijsblokjes in de vorm van fruit. Die je in de vriezer legt en naar rubber smaken, maar die je uiteindelijk lekker gaat vinden omdat ze je aan de vakantie doen denken. Dan komt het gelach, kristalhelder en ondraaglijk.

Vroeger lachte ik ook zo, met mijn zusje Noémie. Dat was voordat de huid van onze moeder slap en wit begon te worden rond haar met drank gevulde buik. Voordat ze vergat ons naar school te brengen. Voor de koude baden. Voor de walgelijke geur van conservenblikken in de keuken. Dat was voor haar dood. En voor de brand. Al met al heeft het niet lang geduurd.

Het licht springt op groen. In mijn hoofd slaat alles op hol. Ik word verteerd door een onbedwingbaar verlangen om hun paradijsje te slopen. Ik zie mezelf al aan het stuur draaien, naar de eerste versneling schakelen en het gaspedaal intrappen. Ik beeld me in hoe mijn diepe bandensporen hun tuin zouden ruïneren en ik de barbecue zou rammen zodat hij tegen de tafel knalt. Ik stel me voor hoe de fietsen tegen de gevel geslingerd worden, hoe hun belachelijke bellen rinkelen op het moment dat ze op de straatstenen neerkomen en hoe het geschreeuw zich vermengt met die hele vrolijke klerezooi.

In plaats daarvan adem ik in. Zonder om te kijken rijd ik rustig weg. Als ik Adèle niet zou hoeven terugvinden, had ik nooit meer een voet gezet in deze nachtmerrie.

23 maart 2017 was de laatste dag van mijn vroegere leven.

Ik herinner me het knisperen van mijn laarzen in de smeltende hoopjes grauwe sneeuw. Het was een mooi paar kunstleren laarzen die tot net onder mijn knieën reikten. Ik had bijpassende wanten. Onder mijn dikke, bordeauxrode jas van nepbont droeg ik nog mijn werkbloes.

Het staat me nog zo helder voor de geest omdat ik vandaag de dag nog steeds niet in staat ben om iets te dragen wat erop lijkt omdat het me aan jou doet denken en ik braakneigingen krijg.

Het was al lang donker. De contouren van de bergen achter de daken van Annemasse waren allang niet meer zichtbaar. Ik zat nog op de middelbare school en had een bijbaantje bij een hotel, waar ik 's avonds en in de weekenden werkte. Boven op mijn salaris mocht ik er overnachten in een kamer voor mij alleen. Daardoor hoefde ik niet meer bij mijn vader te wonen: een droombaan, dus. Die avond zou ik zoals zo vaak na het werk naar Eddy gaan. Ik kon niet wachten om hem te zien.

Ik verliet het hotel en stak de weg over. Op dat moment hoorde ik het gebrul van je motor. Aangezien de weg kaarsrecht was, had ik kunnen weten dat je afremde vanwege mij, maar in die tijd had ik dat instinct nog niet. Ik was nog veel te onwetend. Ter hoogte van waar ik me bevond remde je bruusk. Je sprong naar buiten en in een fractie van een seconde had je me tegen het busje gedrukt.

De telefoon in mijn hand rolde op het asfalt. Je hield me met je schouder in bedwang, ik probeerde te schreeuwen maar je kneep mijn luchtpijp dicht terwijl je me langs het plaatwerk sleurde. Je gooide me achter

in het busje. Ik probeerde tegen te stribbelen maar je gaf me een harde schop tegen mijn kaak. De smaak van roest vulde mijn mond. Ik wilde spugen, maar je knevelde me met ducttape. Toen bond je mijn polsen vast aan mijn enkels en deed me een blinddoek om. Weet je dat ik tot op de dag van vandaag panisch word in het donker?

Je deed de deur dicht. Ik probeerde te kalmeren want hoe meer ik hijgde, hoe meer ik het gevoel had dat ik bijna stikte. Hoe goed ik ook op de bochten lette, al snel verloor ik elk gevoel van richting. Door het geklop in mijn slapen kon ik me niet concentreren. In mijn lip zat een snee en uiteindelijk heb ik mijn bloed doorgeslikt.

We stopten. De rit had nog geen tien minuten geduurd. Je sleepte me uit het busje en gooide me in de modder. Je sneed de banden rond mijn enkels door en duwde me voor je uit. Ik gunde je mijn snikken niet, maar het was sterker dan ik. Er was een flauwe helling, we liepen maar een paar meter. Ik viel op het beton en je opende een deur die er oud uitzag. Ik hoorde een spijker rollen en voelde allerlei metalen voorwerpen rond mijn voeten. Als je me had losgemaakt, had ik je gesmeekt me te laten gaan, ik had je gezworen er nooit met iemand over te praten. Ik denk zelfs dat ik mijn leven weer had kunnen oppakken alsof er niets gebeurd was.

Terwijl je me tegen je aan hield, deed je een luik open. Het rook er vochtig en muff. Je duwde me naar beneden en zette me daar met mijn rug tegen de muur. Vanaf dat moment kon ik niet meer helder denken. Ik zweefde ergens tussen het druipende plafond en de spinnenwebben die ik overal op mijn ijskoude huid voelde kleven. Je legde je handen rond mijn hals. Slechts het stille schuren van jouw kleding tegen de mijne verraadde je aanwezigheid. Je ademhaling versnelde. Ik wilde dat het stopte, ik bad dat je wegging. Volgens mij heb ik zo intens gebeden dat mijn wens uitkwam. Je stapte achteruit maar ik wist dat je nog steeds in de kelder was. Stond je door het duister heen soms mijn ellende te observeren? Toen ging je terug naar boven en sloot het luik achter je. Het enige wat achterbleef was je geur.

Noten van kruiden en cederhout, die ik zo goed kende.

2

Ik heb een afspraak met Carène Sauveterre maar ze verschijnt niet op tijd dus ik moet wachten bij de balie van het politiebureau. De ruimte zit vol mensen. Ik concludeer dat de afdeling aangiften in het weekend onderbezet is. De jonge politieagent achter de balie laat een ogenschijnlijk verwarde oude man zijn absurde verhaal voor de derde keer herhalen. Daarachter zit iedereen op zijn eigen manier ongeduldig te zijn. Achteroverleunend wacht ik op mijn beurt. Mijn oog valt op de voorlichtingscampagnes voor hulpverlening en bewustwording – laten we hopen dat er nog mensen zijn die daardoor gered worden. Dan steekt de opgehoopte vermoeidheid weer de kop op en tot mijn verbazing begin ik te knikkebollen op de tegen de muur geschroefde metalen stoel.

Gisteravond bedacht ik dat mijn vertrek, hoe tijdelijk ook, de perfecte gelegenheid was om een borrel te organiseren. Bij de recherche vieren we gewoonlijk onze successen: een geslaagde inval of de arrestatie van een lang geschaduwde verdachte. Maar aangezien dat al een tijdje niet meer was voorgekomen was iedereen blij dat ik trakteerde. We hebben gewacht totdat het politiebureau van Créteil verlaten was en toen de rechercheafdeling op z'n kop gezet. Tegen de tijd dat ik alles had opgeruimd, werd het al licht. Hoewel ik niet erg genoten heb, wat geen verrassing was, was het precies wat ik nodig had. Zo hoefde ik niet te proberen om in slaap te komen.

Eindelijk word ik opgemerkt door de jonge agent; hij glimlacht naar me, steekt een duim op en begint meteen te bellen. Vijf minuten later zwaait de personeelsdeur open.

‘Emma! Dat is lang geleden!’

Gezien de omstandigheden klinkt Carène veel te vrolijk. Haar schelle stem bezorgt me onaangename rillingen. Ongegeneerd werpt ze zich op me en omhelst me alsof we vriendinnen zijn, wat me verwart. Dit soort mensen wekt bij mij evenveel bewondering als weerzin. Aarzelend beantwoord ik haar omhelzing en dwing mezelf vriendelijk te zeggen: ‘Carène, alles goed? Je ziet er goed uit!’

Het compliment is gemeend. Sinds we samen op de politieschool zaten is ze niets veranderd. Carène is een van die mensen op wie veroudering geen vat heeft. Haar knot is veranderd in een lange blonde vlecht die op haar wijde, in haar spijkerbroek gepropte T-shirt hangt. Je zou kunnen denken dat ze nauwelijks meerderjarig is.

‘Jij ook, maar laten we niet te vroeg juichen, straks passeren we de dertig. Zullen we anders straks het glas heffen op ons weerzien? Kom,’ gaat ze verder terwijl ze de personeelsdeur opent, ‘ik zal je even rondleiden. Je zult zien, vergeleken met Créteil lijkt het net een opbergkast.’

Tijdens de rit hiernaartoe is mijn witte overhemd verkreukeld; voor ik Carène volg strijk ik het nog snel glad.

Uiteindelijk lijken alle politiebureaus op elkaar, tot en met de koffiemachine. We passeren de rechercheruimte op de begane grond. Ik groet de drie agenten van het basisteam die al lunchend hun administratie aan het afronden zijn, omringd door processen-verbaal, formulieren en opgewarmd voedsel. Er hangt een penetrante geur in de raamloze ruimte. Ze trekken hun wenkbrauwen op als ze me zien. Hoewel ze vermoedelijk wel weten wie ik ben, stel ik me toch voor.

‘Brigadier Emma Fauvel, gedetacheerd van de recherche Val-de-Marne¹. Ik kom het onderzoeksteam versterken bij de ontvoering van Adèle Jezequel.’

We wisselen wat clichés uit en bij het verlaten van de ruimte besluiten we met het klassieke ‘werk ze!’, iets wat we elkaar bij de politie

---

¹ Val-de-Marne is een buitenwijk van Parijs. (Alle noten zijn van de auteur.)

altijd toeroepen en wat zowel ‘ik zie je later’ als ‘pas goed op jezelf’ betekent. Want we kunnen elkaars steun goed gebruiken, aangezien we te maken hebben met geweld, ellende, drama’s, oplichting, alles wat je op straat tegenkomt. Maar ook wat zich binnenshuis afspeelt: de verdorvenheid van de een, de fouten van een ander, botsende moralen, misplaatste trots, opgebouwde frustraties, ongefundeerde kritiek, die er op een slechte dag voor kunnen zorgen dat alles in elkaar stort.

Carène lacht verlegen en maakt een onbeholpen gebaar. Ze gaat me weer voor en we eindigen de rondleiding in de cellengang. Terwijl ze zichzelf in de glazen deuren bewondert, voel ik me verplicht om haar te vragen: ‘Waar is jouw kantoor?’

Ze bloost en schraapt haar keel. ‘O ja, sorry. Op de tweede verdieping.’

‘Is de chef aanwezig?’

‘We hebben geen commissaris meer. Vijf jaar geleden is de laatste met pensioen gegaan. Momenteel heeft hoofdinspecteur Jezequel de leiding over het bureau.’

Ik kan mijn verbazing maar moeilijk verbergen. ‘Nogal een verantwoordelijkheid.’

‘Zeker, gezien de omstandigheden.’

‘Inderdaad.’

We bereiken de eerste etage waar kantoren, garderobes en pauzeruimtes elkaar afwisselen.

‘Oké, wil je misschien koffie voordat de briefing begint?’ vraagt Carène.

‘Graag.’

Ze overhandigt me een kop koffie zonder suiker en koopt voor zichzelf een blikje frisdrank. Vervolgens lopen we opnieuw een trap op. Carène vergist zich: deze plek lijkt me net zo’n doolhof als het politiebureau in Créteil.

De afkortingen van de verschillende teams staan op de deuren. De splinternieuwe gangen zijn bijna leeg maar doordeweeks zal het er

wel krioelen van de mensen. Annemasse is de Franse buitenwijk van Genève. De allerrijksten en de talrijke delinquenten leven er naast elkaar, wat een explosieve cocktail oplevert, op smaak gebracht met een levendige handel in verdovende middelen. De Zwitserse grens biedt vele voordelen voor allerlei activiteiten, legaal of niet, wat de plaatselijke politie behoorlijk bezighoudt.

We lopen het kantoor van de eenheid geweldsdelicten binnen. Hier worden onder andere zaken behandeld die te maken hebben met huiselijk en seksueel geweld. Naar mijn mening de verschrikkelijkste eenheid van allemaal. Te veel tranen, te veel kinderen, te veel emoties.

‘We zijn hier met z’n zessen,’ vertelt mijn collega. ‘De rest van het team zul je maandag wel zien.’

Ze wijst naar een stapel onderzoeken in de kast achter haar, waarvan sommige al jaren oud zijn.

‘We hebben het stervensdruk, maar dat zal overal wel zo zijn,’ gaat ze verder. ‘Het is me gelukt om met mijn leidinggevende af te spreken dat ik me fulltime met de ontvoering kan bezighouden om jou te helpen, maar we zijn dus maar met z’n tweeën op deze zaak. Ik weet het, dat is niet genoeg,’ haalt ze me de woorden uit de mond, ‘maar de anderen hebben het al veel te druk. Ik heb versterking uit Annecy gevraagd, maar daar is geen akkoord voor gegeven.’

‘Oké, dan doen we het met z’n tweeën.’

Ze knikt terwijl ze haar stoel pakt.

‘En aangezien commandant Jezequel familie van het slachtoffer is, is hij van de zaak af gehaald. Maar hij helpt ons zoveel hij kan. Hij organiseert zoekacties, er is er momenteel een gaande onder zijn leiding.’

‘Zodra ze klaar zijn, zoek ik hem op.’

Carène wijst me een computer op het bureau naast dat van haar, aan de raamkant. Overal zwerven frisdrankflessen tussen snoep- en koekverpakkingen. Gelukkig voor haar heeft ze een slanke bouw. Zonder haar goedkeuring af te wachten veeg ik de boel schoon om

ruimte voor mezelf te maken. Mijn blik glijdt langs de muren en ik ben haar dankbaar dat ze er geen fotolijsten heeft opgehangen, of nog erger: kindertekeningen. Die hangen er altijd in politiebureaus. Kinderen zijn er dol op om de politie te bedanken.

Ik ga zitten en geef haar de tijd om het bestand te vinden waar-naar ze op haar computer op zoek is. Ik staar door het raam naar de Salève. Die berg lijkt wel hoger dan vroeger. Ik ben niet meer gewend aan hoogteverschillen.

‘Oké,’ zegt Carène uiteindelijk. ‘Kom hier, we beginnen hiermee.’

‘Wat is dat?’

‘De video van de gemeentelijke bewakingscamera die de ontvoering van Adèle heeft vastgelegd. Voor het hotel du Bec-Croisé, waar ze werkt. Ze was net klaar met haar dienst.’

Overmand door de hitte en het slaapgebrek van de afgelopen nacht sta ik op om de opname te bekijken, maar ik zie dubbel.

Nadat ik me met enige moeite heb kunnen focussen, kan ik langs het lege wegdek uiteindelijk enkele grijsachtige massa’s onderscheiden – sneeuw, midden in de zomer? Een paar seconden later verschijnt er een blonde tiener in beeld. Vlak bij haar stopt een donker voertuig, een Citroën Jumpy; er stapt een man uit die zich op Adèle werpt. Zijn gezicht is verborgen en zijn identiteit is niet vast te stellen. Het jonge slachtoffer verzet zich, maar kan niet voorkomen dat ze achter in het busje belandt, dat weer weggrijdt. Het heeft geen nummerbord. De video is ten einde. Onderaan het scherm zie ik de opnamedatum staan.

‘Dat was op 23 maart 2017, dat is zeven jaar geleden. Wat is het verband met de huidige ontvoering?’

‘Let maar op, dat zie je zo.’

Ik heb brandende ogen, ik moet in de verte kijken want mijn ogen stellen niet meer automatisch scherp. Carène, die zich duidelijk niet heeft voorbereid, doorzoekt haar bestanden.

Ze opent een nieuw tabblad en er verschijnt een nieuw fragment, gedateerd op 8 augustus 2024 om 23.50 uur; oftewel afgelopen don-

derdag. De straat wordt door dezelfde bewakingscamera gefilmd.

Opnieuw zie ik Adèle op de stoep lopen. Geen sneeuw dit keer. Op dat moment verschijnt er ter hoogte van haar weer een busje. Ik buig voorover om het beeld beter te bekijken: opnieuw is het een zwarte Citroën Jumpy zonder nummerplaat. Aan de bestuurderskant stapt er iemand uit die haar vastgrijpt. Ze verzet zich heel even, maar verliest haar evenwicht, belandt op straat, en krijgt een trap in haar gezicht. Met geweld trekt haar aanvaller haar de auto in en scheurt weer weg. Hij heeft een gemiddeld postuur, maar door zijn muts en sjaal is zijn gezicht niet te zien. Hij draagt een dikke jas, een wijde broek en handschoenen. Gezien de hitte probeert hij zo duidelijk zijn identiteit te verbergen. Toch is het waarschijnlijk dat het om hetzelfde individu gaat als op de eerste video.

‘Is Adèle op dezelfde plek en op dezelfde manier ontvoerd?’ vraag ik verbijsterd.

‘Ja. We hebben te maken met een gecopy-pastete ontvoering, met hetzelfde slachtoffer, zeven jaar later. Bij de eerste keer was ze zestien jaar oud, momenteel is ze drieëntwintig.’

‘Is dit een slechte grap of zo?’

‘Was het maar waar,’ verzucht ze.

Ik neem een slok koffie en ga weer zitten. Pas wanneer Carène het dossier op haar bureau opent, vallen me de rimpels in haar engelachtige gezicht op. Ze gaapt zonder gêne en haar kleine tanden worden zichtbaar. Ik ben duidelijk niet de enige die de ruimte niet meer in drie dimensies waarneemt. Ik nestel me in de gevoerde stoel, in het volle besef dat deze gewoonlijk gebruikt wordt voor personen die in afwachting zijn van hun verhoor en die er vaak een twijfelachtige persoonlijke hygiëne op na houden.

Ik richt me weer tot mijn collega. ‘Hoe staat het er momenteel voor met het onderzoek?’

‘In 2017 is er een onderzoek gestart naar de eerste ontvoering,’ antwoordt ze, tussen twee slokken uit haar blikje door. ‘Dat heeft niks opgeleverd. De zaak is meerdere keren bijna geseponeerd. Maar

deze tweede ontvoering wordt nog steeds als een heterdaad² gezien, kun je nagaan. Alleen zitten we muurvast, en ook al zit er een duidelijk verband tussen de twee zaken, er is geen enkel bewijs dat dit dezelfde dader is.’

‘Ik snap het. Hebben jullie kunnen vaststellen in welke richting de auto afgelopen donderdag is weggereden?’

‘Hij heeft de D46 genomen, richting Annecy. Het enige wat we weten is dat hij de Zwitserse grens niet is overgestoken en ook niet de snelweg is opgegaan. Net als bij de eerste keer.’

‘In elk geval heeft de dader ons district verlaten.’

‘Ja, waarschijnlijk wel. We hebben alle gendarmeries van het departement gewaarschuwd.’

Ik adem uit, iets te hard, en ga verder: ‘Oké. Dus als ik het goed begrijp heb je nog geen verdachte voor de ontvoering van afgelopen donderdag?’

‘Niet echt,’ geeft ze mompelend toe.

‘Niet echt of helemaal niet?’

‘Helemaal niet.’

Net als toen we samen de opleiding volgden aan de politieacademie weet Carène Sauveterre niet zo heel veel. Ze mag haar uniform dan wel hebben ingeruild voor een burgertenu, dat maakt van haar nog geen goede rechercheur. Voordat ik mijn gebruikelijke minachting de overhand laat nemen, probeer ik te bedenken welke kwaliteiten ze bezit, maar ik kom niet verder dan haar popachtige schoonheid. Ik denk verder na. Maar al met al is een barbieachtig uiterlijk, gezien het vak dat ze uitoefent, geen pre.

‘Wie had destijds de leiding over het onderzoek?’

‘Commissaris Cormier, maar die is daarna met pensioen gegaan. Ik was zijn belangrijkste assistent, hoewel commandant Jezequel ons zo goed mogelijk hielp.’

---

2 Heterdaad (in het Frans: “flagrant délit”): stadium van een onderzoek vlak nadat een strafbaar feit is gepleegd.

Ik reageer ontstemd. ‘Een commissaris? De zaak werd geleid door een commissaris?’

‘Ja, het ging om de dochter van zijn rechterhand, daarom hebben ze het zo gedaan.’

‘Oké, dat begrijp ik.’

Carène overhandigt me een recente foto van Adèle. Ik kan me haar nog levendig herinneren. Toen ik de streek verliet, was ze een jaar of tien. Van zichzelf had ze bruin haar, maar ze heeft het helblond gekleurd, of moet ik zeggen ‘gekalkt’? Door haar polkakapsel en pony lijkt ze op een zangeres uit de jaren zeventig. Trapsgewijs valt haar haar over haar grote ogen die te ver uit elkaar staan, boven een wipneus en pafferige jukbeenderen. Ze is zo iemand met een ontregende schoonheid, tussen aantrekkelijk en vreemd in.

‘Ze is klein van stuk,’ verklaart Carène, terwijl ze haar woorden gepaard laat gaan met een handgebaar. ‘Ongeveer een meter vijftig. Heel tener. Ze lijkt nog wel een kind.’

‘En wat is er in 2017 na haar ontvoering gebeurd?’

‘Ze zat twee maanden opgesloten in de molen bij Eaux-Belles, op de grens van het district, in Étrembières. Die molen is verlaten. Ze is opgesloten, verkracht en verminkt.’

‘Verminkt?’

Carène speelt gegeneerd met de draad van haar muis.

‘Ja... gesneden,’ mompelt ze uiteindelijk.

Ik blijf zwijgen totdat ze me meer details geeft. We werken nu al zo lang bij de politie, het zou gek zijn als een verwonding, hoe gruwelijk ook, haar van slag zou maken.

‘Bij haar genitaliën,’ gaat Carène met verstikte stem verder. ‘Met veel geluk heeft ze weten te ontsnappen.’

‘Hoe precies? Is ze besneden?’

‘Niet helemaal. Nou ja, het lijkt erop, maar laten we zeggen dat het niet chirurgisch was. Het zag er niet prettig uit.’

In mijn onderbuik voel ik een soort fantoompijn. Ik sla de etappe waarin ik mijn medeleven toon over en stel de volgende vraag.

‘Ook al heb je voor de recente ontvoering nog geen verdachte, is er destijds iemand geweest die jullie aandacht heeft getrokken?’

‘Nee. Er was wel iemand, maar het was te mager, het heeft niets opgeleverd.’

Niet verrassend uit Carènes mond. Op de politieacademie kreeg ze al zo goed als niks voor elkaar, zelfs het meest in het oog springende stukje bewijs zag ze over het hoofd. Ik snap niet hoe ze ooit haar examen heeft kunnen halen.

‘Om wie ging het?’

‘Een gozer met wie ze ten tijde van de misdaad in 2017 een liefdesrelatie had, Adam Becker.’

‘Woont hij nog steeds in Annemasse?’

‘Min of meer. Hij heeft in een buurgemeente een huis geërfd, maar hij hangt hier vaak rond.’

‘Denk je dat hij misschien weer in de fout is gegaan?’

‘Onmogelijk. Hij heeft een alibi voor de avond van de ontvoering afgelopen donderdag.’

‘Misschien kreeg hij hulp?’

Carène haalt haar schouders op. ‘Voor zover wij weten niet. Maar het is het onderzoeken waard.’

‘Ja, net als de rest. Want imitator, recidivist of grappenmaker, we hebben nog geen enkel spoor.’

Ik merk dat ze die laatste hypothese niet kan waarderen. Ikzelf eerlijk gezegd ook niet. Ik zie mezelf al terugkeren naar Créteil en vertellen dat mijn ontvoering gewoon een erotisch rollenspel of zo iets was. Ik zou net doen alsof ik erom moest lachen en dat zou het zijn, maar bij ons wordt er niets vergeten. Bij het minste of geringste worden er bijnamen gegeven en die achtervolgen ons tot er een nog ergere gevonden wordt.

Aangezien ze verder niets toe te voegen heeft, doe ik het in haar plaats. ‘Ik ken commandant Jezequel goed. Die vraagt nooit om hulp. Hij zou me nooit hebben laten komen als het niet zo ernstig was.’

‘Het is meer dan ernstig,’ bevestigt Carène.

‘Wie het ook is, de dader probeert ons iets duidelijk te maken, dat staat vast. Een misdaad op exact dezelfde manier herhalen heeft absoluut iets te betekenen.’

‘Maar waarom zou je het opnieuw doen met hetzelfde meisje?’

Ik neem een paar seconden om na te denken, maar ik kan maar één overtuigende hypothese bedenken: ‘Misschien beschikt Adèle over belastende informatie. We zijn zeven jaar verder, misschien is ze er op de een of andere manier achter gekomen wie haar agressor is. Wellicht is hem dat ter ore gekomen en heeft hij haar het zwijgen op willen leggen voordat ze haar mond open zou doen.’